

JOANNA
BOLOURI
Sydänkorjaamo

HILLITTÖMÄN HAUSKA
ROMANTTINEN KOMEDIA
SÄRKYNEISTÄ SYDÄMISTÄ - JA
NIIDEN PAIKKAAMISESTA.

SUOMENTANUT RIINA VUOKKO

WSOY

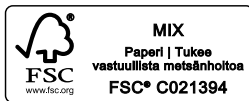
JOANNA
BOLOURI

Sydänkorjaamo

SUOMENTANUT RIINA VUOKKO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
Bootcamp for Broken Hearts

Copyright © Joanna Bolouri, 2022

First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

SUOMENKIELINEN LAITOS © RIINA VUOKKO JA WSOY 2024

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-49849-1

PAINETTU EU:SSA

Oliviale

1

»HEI VICTORIA, käytkö sanomassa noille oman elämänsä Romeolle ja Julialle, että ottavat vähän iisimmin tai muuten erotan ne toisistaan vesitykillä. Kaikelle on aikansa ja paikkansa, levitelkööt teinihormonejaan johonkin muualle kuin minun kahvilani lattialle. Nämä laskutkin pitäisi saada kirjoitettua.»

Victoria lopettaa tiskikoneen täyttämisen ja kääntyy katsomaan espressokeittimen yli. Hän hörähtää nähdessään huulista yhteen sulaneen teinipariskunnan.

»Oi, nuorta rakkautta», hän sanoo ja pyyhkäisee kädet essuun. »Mitäs tuo haittaa. Ja kuules nyt Nora, minulla taitaa olla joku hämärä muistikuva sinusta ja Mark Davisista aika hyvässä vauhdissa Burger Kingissä koulupäivän jälkeen...»

Ja koulupäivän aikana, ajattelen ja annan itselleni luvan pudottautua nostalgiakaninkoloon. Yläkouluaikainen poikaystäväni oli mieletön ilmestys. Pitkä, tummahiuksinen rugbyn pelaaja, jolla oli sinisimmät koskaan näkemäni

silmät, kun taas minulla oli kammottavat poistomyyntirillit ja kikkurapermis. Jotenkin olin onnistunut nappaamaan itselleni kundin, joka paini aivan eri sarjassa, vaikken vieläkään ihan käsittänyt miten.

»Ei se ole tässä se pointti», sanon ja kiskaisen itseni takaisin todellisuuteen. »Tämä on kahvila, ei mikään helskutin yökerho... Aikovatko ne nyt... Ei käy päinsä... HEI! PIDETTÄÄNPÄ KÄDET KURISSA, LAPSOSET!»

»Että sinä jaksat olla tylsimys», Victoria huokaa ja kiertää tiskin toiselle puolelle. »Kuin mikäkin äiti.»

»Minähän olen äiti.»

»Tiedät, mitä tarkoitan.»

Nuoret näyttävät asianmukaisen säikähtäneiltä, liukuvat vaaksan päähän toisistaan ja alkavat pyyhkiä sylkeä naamaltaan. Yök, tuota ei ole yhtään ikävä. Nuoruuden kokemattomuutta. Että pitää suudella kuin kala ennen kuin sitten lopulta oppii ja homma alkaa sujua. Romeo ja Julia mulkoilevat minua kuin olisin pilannut koko heidän elämänsä, ja minä keskityn taas laskutukseen.

»No niin, olisikohan aika lähteä», kuulen miten Victoria sanoo selkäni takana ja epäilemättä katsoo teinejä anteeksipyytävästi. Victoria ja minä olemme saman ikäisiä, mutta aina toisinaan tunnen itseni miljoona vuotta vanhemmaksi... en välttämättä yhtään viisaammaksi, ihan vain vanhemmaksi. Victoria ostaa edelleen vaatteensa Topshopista ja on lähdössä viettämään nelikymppisiä miehensä kanssa Ibizalle, kun taas minä suunnittelen, että omana syntymäpäivänäni käyn tyttäreni kanssa syömässä jossain rauhallisessa paikassa, epäilemättä ylläni joku kiva villatakki, ja sitten menen hyvissä ajoin kotiin

nukkumaan. Vaikka meidän täysin erilaiset valintamme ovat loppujen lopuksi johtaneet samaan paikkaan, Victoria elää edelleen täysillä, kun taas minusta tuntuu että elämä kulkee ohitseni.

»Ihan paska paikka muutenkin», kuulen teinitytön mutisevan, kun hän alkaa tehdä lähtöä. »Niinku joku vanhainkoti. Mennään, Oscar.»

Oscar mörähtää niin kuin hänenlaisillaan on tapana ja raahustaa tottelevaisesti tyttöystävänsä perään.

»Kyllä tuleekin ikävä!» Victoria hymähtää, kun ovi paukahtaa kiinni pariskunnan perässä. »Varsinainen neiti nenäkäs.» Hän nauraa. »Oli tarkoitus sanoa hänelle nädisti, että hampaanväliin oli jäänyt salaattia, mutta muutinkin mieleni. Kertokoon Oscar.»

»Vai vielä vanhainkoti?» mutisen ja puistelen päätäni. »Aika törkeää. Olitko sinä noin inhottava kuusitoistavuotiaana? Minä en ainakaan ollut.»

»Luultavasti olin», Victoria sanoo. »Taidan olla edelleen.» Victoria korjaa lattelasit pöydältä ja näyttää epäroivältä. »Mutta mutta ... »

»No mitä?»

»... ei se tyttö ehkä ihan väärässä ollut.»

Victoria näkee ilmeeni ja päästää pienen kauhunkiljahduksen. »Rauhoitutaanpas nyt, kapteeni Kuolonkatse! Sitä minä vain, että ehkä –»

»Ei meidän kahvilamme ole paska», sanon ja suljen tyynesti tietokoneeni. Huomaan, että tytön kommentti on hermostuttanut Victoriaa enemmän kuin sen olisi pitänyt, mutta minua se ei pahemmin hetkauttanut, onhan minulla kotonakin yksi neljätoistavuotias jonka mielestä kaikki on

paskaa ihan oletusarvoisesti. »Meidän kahvilamme on täysin paskan vastakohta, mitä se sitten onkaan.»

»Epäpaska?» Victoria ehdottaa.

Nyökkään. »Jep. Meillä on epäpaska kahvila.»

Odotan saavani Victorialta vahvistuksen näkemykselleni, mutta kuuluu vain hiljainen »hmm».

»Mitä tuo *hmm* oli tarkoittavinaan?» kysyn ja tuijotan häntä silmät viiruina.

Victoria kääntää ovella roikkuvan kyltin kertomaan, että kahvila on kiinni, ja katsoo sitten minua. »Ei tämä paikka tietysti varsinaisesti paska ole», hän aloittaa. »Mutta pakko sinunkin on myöntää, että on tämä hiukan vanhanaikainen. Voitaisiin ehkä tehdä pieni kasvojenkohotus. Jotain vähän modernimpaa? Jotain, no... vähemmän beigeä.»

»Café 12 ei ole vanhanaikainen!» huudahdan nyt yhtä hermostuneena kuin Victoriakin. »Miten niin muka vanhanaikainen, kun meillä on upouusi espressokonekin! Kolmella tonnilla moderniutta», sanon ja viiton konetta kuin ostoskanavan juontaja.

Victoria nostaa kädet ilmaan. »Huh. Sitä minä vain, ettei meillä ole mikään pahemmin muuttunut kymmeneen vuoteen. Uusi kahvikone on, mutta yleisilme on vähän pikkusievä. Ei kovin omaleimainen. Tämä on sellainen paikka, jonka äitiniikin kelpuuttaisi, ja se vähän vaivaa minua.»

Victorian äiti printtaa netistä kissojen kuvia ja ripustaa niitä kehyksissä seinälle aivan kuin se olisi maailman normaalein asia. Hän maalaa kaiken beigeiksi tai kermanvaaleaksi. Meillä on seinillä kuvia kuppikakuista, jollaisia meillä ei edes myydä. Pakko myöntää, ettei Victoria aivan väärässä ole.

Victoria katselee, kun teen itselleni suu mutrussa kotiinlähtöcappuccinon. Hän odottaa vastaustani yhtä epäätietoisena sen sisällöstä kuin minäkin. Irrotan espressokeittimen suodatinkahvan, alan kopistella puruja knockboxiin ja väitän mielessäni Victorialle vastaan.

Eikä ole pikkusievä. Tämä on helkkarin persoonallinen paikka. Hillityllä ja viehättävällä tavalla. Meillä on ihanat pienet, pyöreät pöydät ja mukavia looseja. No, seinät voisi ehkä maalata uudestaan eivätkä kuppikakutaulut ole enää trendien aallonharjalla, mutta –

»Nora hei, paukutat sen kahvan rikki kohta.»

»Täh? Ai.» Purut on tosiaan kopisteltu jo. Huhuhtaisen kahvan hanan alla. »Mikset ole aikaisemmin sanonut mitään? Yhdessähän me tätä pyöritämme!»

»Minä omistan neljäkymmentäkaksi prosenttia, niin että teknisesti ottaen sinä olet pomoni.»

»Paperilla ehkä. Me olemme tiimi. Ei sinun tarvitse odotella, että minä annan luvan!»

»Hei haloo, sinähän sait hepulin kun menin ostamaan vessaan erimerkkistä käsisäippuaa kysymättä ensin kantaasi.»

»Se johtui vain siitä, että juuri sellainen nestesaippua ei oikein sovi herkälle iholle!» minä huudahdan.

»Herkälle iholle vai vanhusiholle?»

Victorian kasvoille leviää typerä virne, ja minäkin purskahdan nauruun. Olemme tunteneet toisemme siitä asti kun Victoria muutti tänne Chicagosta ja tuli samaan yläkouluun. Hänen kanssaan on hankala riidellä, koska hän on harvoin väärässä. Hän on pikkiriikkinen, hänellä on mieletön amerikkalaistyylinen bisnessilmä, maailman hurmaavin hymy

ja maailman kamalin maku kenkien suhteen. Kun ostimme tämän paikan, kumpikaan meistä ei oikein tiennyt, mitä olimme tekemässä. Yksi kuusivuotiasta lasta kasvattava ja vaarivainaan perinnön turvin elelevä barista ja yksi tylsistynyt, irtisanomiskorvauksilla elävä investointipankkiiri eivät oikeastaan olleet se ihanteellinen kaksikko kahvilan perustajiksi – mutta nyt kahdeksan vuotta myöhemmin Café 12 on edelleen pystyssä.

»Muutos ei ole aina huono juttu», Victoria sanoo kun valitsen itselleni kuppia hyllyltä. »Kaiken pitää kehittyä, muuten sitä vain polkee paikallaan.»

Lämmitän kupin, tamppaan kahvin kahvaan ja odotan kolmekymmentä sekuntia, että espresso valuu kuppiin.

»No niin», myönnyn lopulta. »Olethan sinä oikeassa. Se likka oli oikeassa. Asiakaskunnasta yhdeksänkymmentäviisi prosenttia keikkuu haudan partaalla, loput ovat satunnaisia turisteja tai koululaisia. Näin surkeaa meno ei ole ollut ikinä.»

»Nyt kuule, ei tämä surkeaa ole», Victoria sanoo ja korjaa astiat viimeisistä pöydistä. »Kyllähän tämä elättää meidän molemmat, ja kaikki kiltit mummelit ja ukkelit tykkäävät meistä. Me emme ole mikään Starbucks, ja siksi he käyvät täällä. Me muistamme kaikki nimeltä, mikä on tietysti aika helppoa, kun jokainen on joko Mary tai Bill, mutta tiedät mitä tarkoitan.»

Nyökkään vaahdottaessani maitoa. Kello on kyllä jo kuusi, mutta kotona on vielä vaikka mitä tekemistä, ja kofeiinin avulla jaksan iltaan asti.

»Tiedetään, tiedetään», minä sanon. »Taidan kuulostaa täysin kiittämättömältä. Mary- ja Bill-polot. Mieluummin

sata mummelia ja ukkeliä kuin yksikin sellainen tyttö kuin se tämänpäiväinen.»

»Sitähän minäkin.»

»Anteeksi, että olen tällainen jääräpää», sanon hiljaa. »Minä vain olen mitä olen, yritä olla välittämättä.»

Victoria lopettaa pöydän pyyhkimisen ja nostaa käden lanteelleen. »Kyllä minä tiedän mitä sinä olet, ja tuo ei ole sitä yhtään», hän ilmoittaa. »Onhan kaikki hyvin?»

Nyökkään ja hieron takaraivoani. »Ei mitään hätää. Väsyttää vain. Valvoin –»

»– ja olet tänään hoitanut laskuja. Ethän sinä ikinä hoida laskuja», Victoria jatkaa kuin ei olisi edes kuullut mitä sanon. »Sinähän inhoat laskuja. Niin että jotain tässä nyt on meneillään.»

»Vic hei, eihän kukaan tykkää laskuista, ei se mikään avunhuuto ole. Kai minuakin saa joskus väsyttää. Ei sen pitäisi ihan ennenkuulumatonta olla.»

Victoria jatkaa taas hetken siivoilua. »Siis hetkinen... johtuuko tämä siitä, että täytät ensi viikolla neljäkymmentä?»

»Ai mitä? Ei!» vastaan, ehkä hiukan liian nopeasti. »Mutta kiitos kun muistutit.»

Totuus on, että merkkipaalun saavuttaminen on kyllä pyörinyt mielessäni. Pääasiassa siksi, että mielestäni olen edelleen vähän päälle parikymppinen ja koko hössötyksen neljästäkymmenestä täytyy ilmiselvästi olla jokin virhe, syntymätodistukseen vahingossa painettu väärä numero.

»Ei, kyllä tässä nyt outoa on», Victoria jatkaa. »Oletko allapäin? Huolestuttaako joku? Onko yksinäinen olo? Tie-

dänhän minä, että sinulla on Charlotte, mutta ei lapsi millään voi korvata – »

»Kaikki on ihan hyvin!» minä intän. »Olen täysin onnellinen, onhan minulla ihana tytär ja hyvä työ, eikä asunnossakaan ole mitään valittamista, ei edes parhaassa ystävässäni, joka tosin alkaa vähän käydä jo hermoille. Minulla on kaikkea, mitä viittä vaille nelikymppinen nainen ikinä tarvitsee.»

»Mutta kyllähän sinä tarvitset –»

»Älä sano sitä!» minä anelen.

»Miehen.»

Huokaisen. Hän sanoi sen. »Enkä tarvitse. Ihan oikeasti en.»

Victoria sivuuttaa vastaväitteeni olankohautuksella. »Jos naisen elämässä ei ole mitään muuta jyskettä kuin kahvinperskojen kopistelu, jotain silloin kyllä puuttuu», hän mutisee ja jatkaa taas hommiaan. »Niin se vain on.»

»Eikä ole, minä en tarvitse mitään muuta kuin tämän cappuccinon, ja Charlie tarvitsee ruokaa, niin että sitten minun pitää mennä kotiin.»

Victoria seisahtuu ja katsoo minua pää kallellaan. »Arvaa mitä. Faith kertoi tavanneensa jonkun tyyppin, joka olisi sinulle ihan täydellinen.»

Tiedän jo. Pikkusiskoni Faith soitti eilen juuri pahimman lounasruuhkan aikaan, ja puhelin pirisi niin sitkeästi, että olin jo varma että joku oli kuollut tai ainakin saamassa viimeistä voittoa.

»Faith, mikä hätänä? Onko jotain sattunut?»

»Ei mitään hätää, mutta kuuntele: olen uuden asiakkaan pressitilaisuudessa, ja täällä on yksi ihan mieletön tyyppi. Mitä sinä tykkäät projektipäälliköistä?»

»Mitä tuohon voisi vastata.»

»Kuumaa tapaus, alle viisikymppinen, ei sormusta. Annanko hänelle sinun käyntikorttisi?»

»Haloo nyt, Faith! Minulla on kädet täynnä hommia täällä... ja miksi sinä kuiskaillet... Ja siis hetkinen, miksi sinulla on minun käyntikorttejani?»

»Olen vessassa, piti tulla tänne puhumaan, ettei se jätkä kuulisi. No? Annanko?»

Painan puhelimen korvan ja olkapään väliin ja alan koota lohi-avokadosalaattiannosta.

»No et! Et tasan anna. En halua, että mitkään tuntemattomat äijät alkavat soitella. Ja mitä jos se tyyppi ilmestyisi tänne kahvilaan? Ties mikä friikki. Hei Victoria, vietkö tuon kahvin kutospöytään. Minä hoidan salaatin kasiin.»

Kuulen, miten Faith huokaa äänekkäämmin kuin on luultavasti tarkoittanut. »Eleonora Brown, vika on siinä, ettei sinulle saa soitella enää kukaan muukaan. Olet luovuttanut kokonaan. Nyt vähän yritystä. Jos vain –»

»Haloo? Ei oikein kuulu. Taitaa olla tunneli edessä. Pitkä ja meren pohjassa. Niin että jutellaan myöhemmin.»

»Jep. Faith kertoi», vastaan Victorialle lopulta. »Ja sanon nyt kahdeksannen kymmenennen kerran, että ei kiinnosta. Voisitte molemmat ihan suosiolla lopettaa nuo naittamisyri-tykset.»

Viimeiset pari vuotta Victoria ja Faith ovat pitäneet oikein elämäntehtävänä, että löytäisivät minulle miehen. Heistä on täysin järjetön ajatus, että kukaan saattaisi olla tyytyväinen elämäänsä ilman, ja moisen harhakäsityksen he ovat päättäneet kitkeä päästäni. Victoria tekee minulle salaa profileja

ties mihin deittipalveluihin, Faith puolestaan bongaailee sinkkumiehiä joka puolelta ja arvioi kaikki naimakelpoisuuden perusteella. Asiaa ei ollenkaan auta se, että Faith on ison viestintätoimiston markkinointipäällikkö ja tapaa uusia miehiä suunnilleen joka seitsemästoista sekunti. Tuntuu täysin turhalta pyytää heitä jättämään minut rauhaan. Kaipa he jossain vaiheessa ymmärtävät itsekin.

»Mutta kyllähän sinä tarvitset seuraa», Victoria sanoo hiljaa. »Kaikki tarvitsevat. Parit pienet treffit edes. Ehkä illallinen tai –»

»Ei minulla ole aikaa eikä aikomusta mennä yksillekään treffeille», sanon tiukasti. »Sitä paitsi täydellistä miestä – sitä jolta saisi henkistä tukea, upeaa seksiä, kiltteyttä ja Netflix-salasanan – ei ole olemassakaan.»

»Onhan sinulla omakin Netflix.»

»Niin on, mutta ärsyttää kun pitää maksaa siitä. Yhdeksänkymmentä prosenttia leffoista on ihan kuraa. Mutta pointti on se, etten tarvitse ketään. Pärjään ihan hyvin näin.»

Victoria ei jaksa inttää vastaan, panemme kahvilan kiinni ja lähdemme ulos Bread Streetille. Raaka marraskuinen viima puree poskiani kun kävelemme kohti bussipysäkkiä. Taivas on niin musta, että tuntuu kuin kello olisi paljon enemmän kuin puoli seitsemän. Edinburgh on viehättävä iltaisin, ja jaksan ihastella kauniisti valaistua linnaa joka kerta kun sen näen, mutta ainaiseen väenpaljouteen olen hiukan kyllästynyt. Luojan kiitos nyt ei sentään ole Fringe-luokan ruuhkaa (Fringe on Edinburghin kuuluisa festivaali, joka paikallisille merkitsee kolmen viikon sietämätöntä tungosta), mutta silti kapeilla jalkakäytävällä pitää varoa, ettei kompastele turisteihin. Siinä

väistellessäni nyökkäilen väsyneesti muille työn raskaan raa-
tajille, joilla on jo yhtä hoppu kotiin kuin minullakin.

Victoria kietoo punaisen huivin tiukemmin kaulaansa ja tarttuu minua sitten käsipuolesta, kun ylitämme kadun. Hänellä ei ole lapsia, mutta hän on äidillisimpiä ihmisiä, joita olen koskaan tavannut. Kerran hän yritti putsata naamaani omalla syljellään.

»Alkaisit tulla autolla töihin», hän ehdottaa ja tekee väistö-
kiepautuksen, kun etemme ilmestyy taas muutama turisti.
»Ihan liian kylmää tällaiseen.»

»Bussiliput saa vähän yli kolmella punnalla päivä. En tasan ala
maksaa järjettömän kalliita pysäköintimaksuja ihan siitä ilosta,
että saisin heittää sinutkin joka päivä kotiin», minä hymähdän.
»Osaathan sinä ajaa itsekin, niin että mikset osta omaa autoa?»

Victoria tuhahtaa ja pudistaa päätään. »Näh, vähemmällä
pääsen kun lainaan Benjaminilta. Miten sitä sitten kävisi kos-
kaan lasillisellakaan. Mutta hitto, bussi tulee – nähdään huo-
menna!»

Kahtakymmentä minuuttia myöhemmin jään pois bussis-
tani Broughtonissa, ja viiden minuutin kävelyn jälkeen olen
jo kotona. Neljätoistavuotias tyttäreni Charlotte on kääntä-
nyt keskuslämmityksen »mukavan lämpimästä» jonnekin
»helkkarin tukalan» tienoille. Charlotte pääsee koulusta
neljältä, ja vaikka useimpina päivinä olen kotona kuuteen
mennessä, tunnen itseni paskamutsiksi, kun jätän hänet niin
pitkäksi aikaa yksin. Charlie tietysti on vain tyytyväinen.

»Hei äiti!» hän huikkaa huoneestaan. Silloinkin kun en
ole paikalla, Charlie on yleensä omassa huoneessaan ja pitää
oven visusti kiinni. »Mitä ruokaa?»

»Pizzaa», minä vastaan ja heitän takkini eteisen komeeroon. »Miten meni koulupäivä?»

Huoneen ovi lennähtää auki ja Charlotte ilmestyy eteiseen koulupuvun pusero puoliksi vyötärönauhan alla ja hiukset räjähtäneinä. Hän haluaa minua tiukasti. »Menipä sinulla myöhään. Ihan kamala nälkä.»

»Anteeksi, muru. Piti saada laskutus ajan tasalle.»

»Mutta ethän sinä ikinä hoida laskuja. Eikö se ole Victorian hommaa?»

Mikä ihmeen tarve kaikilla on huomautella laskutuksesta? Minä olen bisnesnainen joka tekee bisnesnaisille kuuluvia töitä. Auotaankohan miljonäärimiehille päätä tällä tavalla?

»No, tänään se oli minun hommaani. Mutta miten koulupäivä meni?»

Charlie kohauttaa olkapäitään. »Liikassa pelattiin sulka-palloa, ja siinä olen ihan paska. Mutta köksässä oli kivaa. Leivoimme skonsseja.»

»Mahtavaa! Saiko niitä kotiinkin?» Heti kysyttyäni huomaan murut Charlien villatakilla.

»No siinä kävi niin että ... » hän aloittaa.

»Niin?»

»Annabelin pellillinen paloi, niin että annoin hänelle pari omistani, ja sitten minulle tuli hirveä nälkä kun et ollutkaan kotona, niin söin loput. Sori!»

»Ei se mitään», minä sanon. »Söin yhden kahvilassa jo aikaisemmin.» Se on tietysti valetta, mutta en halua, että Charlille tulee syyllinen olo. On jo riittävän paha, että hän joutuu tulemaan koulusta tyhjään kotiin, tietenkään en voi alkaa valittaa yhdestä skonssista. »Huikkaan sitten kun pizza on valmista.»

Panen uunin kuumenemaan ja otan pakastimesta pizzat ja pussillisen lohkoerunoita. Ei ehkä maailman monipuolisin ateriat, mutta kelvatkoon tänään. *Huomenna kokkaan sitten alusta alkaen itse*, vakuuttelen itselleni. *Pelkästään vapaana laiduntavia ja jyvillä ruokittuja luomukasviksia*. Todellisuudessa päädyn kuitenkin ottamaan kahvilasta mukaan lasagnen ja lämmittämään sen. Huokaisen kun näen tiskialtaaseen jääneet aamiaisastiat ja muistutan itselleni, että Charlien kanssa on syytä käydä vakava keskustelu kotitöihin osallistumisesta. Ei tietysti tarvitse siivota koko huushollia lattiasta kattoon, mutta oman murekulhon ja lusikan huuhtaiseminen ei kai vielä rikkoisi lapsityövoimalakeja.

Sillä aikaa kun pizza paistuu uunissa, huitaisen lattiat pölynimurilla, sullon pyykki tiskikoneeseen, pesen vessan ja katan pöydän. Mielessäni valmistaudun jo ruuan jälkeen odottavaan silitysurakkaan ja mietin, missä ihmeen välissä ehdin auttamaan Charlieta läksyissä. Joka päivä tekisi mieli kiljua ääneen sitä, miten rasittavalta ja tyhjänpäiväiseltä tämä arkirumbani tuntuu, mutta en minä koskaan kilju. Mitäpä se hyödyttäisi?

Kerran viikossa Charlie saa syödä huoneessaan, mutta tänään hän istahtaa kanssani pöydän ääreen ja kertoilee koulupäivästään samalla kun pyörittelee pizzan reunapaloja lautasellaan.

»Ai niin, ennen kuin unohdan: huomenna on teatteri-kerho, niin että tule hakemaan sitten puoli kuudelta.»

»Olisikohan olemassa karseiksi lääviksi muuttuneiden huoneiden siivouskerho, sellaiseen voisit myös mennä», minä sanon. Yh, pizza maistuu ihan pahlilta.

»Heko heko. Siivoan, kunhan olen tehnyt läksyt.»

»Hyvä juttu. Hajusta päätellen sinulla on joku mätänevä ruho siellä jemmassa ... Eivätkö sienet nyt sitten tänään taas kelpaakaan? Anna tänne, jos et aio syödä niitä.»

Charlie ojentaa minulle lautastaan. »Sienet on niin outoja. En käsitä, miten voit tykätä niistä.»

Siirrän tyytyväisenä pienen sieniläjän oman pizzani päälle. »Mistä aineista on läksy?»

»Matikasta ja hissasta. Matikassa voisit vähän auttaa.»

Lupaan tehdä niin, mutta tiedän että joudun googlaamaan kaiken, mistä Charlie on epävarma. Inhoan matematiikkaa. Matematiikka sopii ihmisille, jotka petaavat sänkynsä joka aamu ja jotka pelaavat shakkia Dungeons and Dragons -shakkilaudalla. Kun on yläkoulua käyvä tytär, saa jatkuvasti muistutuksia siitä, miten paljon on sitten omien kouluaijojensa unohtanut. Mihinkäs minä niitä tietoja tarvitsisin. Se, joka väittää säännöllisesti käyttävänsä Pythagoraan lausetta, valehtelee.

Kymmenen aikaan illalla koputan Charlien ovelle ja toivottan hyvää yötä. Hän loikoo sängyllä kuulokkeet korvillaan, puhelimen näyttö valaisee kasvoja. Hämmästyttävää kyllä hänen huoneensa on nyt ainakin kolmekymmentä prosenttia siistimpi.

»Hyvää yötä, kulta.»

Charlie siirtää kuulokkeen pois toiselta korvalta. »Isä viestitteli ja kysyi, huvittaisiko minua lähteä viikonloppuna katsomaan uutta Ihmeotus-leffaa.»

»Sehän olisi hauskaa!» sanon innostuneesti.

»Hauskaa varmaan niistä, jotka sattuvat tykkäämään Harry Potterista», Charlie vastaa. »Ehdotin, että mentäisiin mieluummin katsomaan *Bohemian Rhapsodya*, ja nyt isä aikoo tarkistaa onko se sopiva minun ikäiselleni. Haloo! Se on K-12. Ja minä olen neljätoista!»

»Kyllä hän varmasti suostuu.»

»Epäilen. Isä tykkää enemmän velhoista. En käsitä, mitä sinä hänessä oikein näit!»

»Vaikka mitä, jos nyt ihan tarkkoja ollaan», minä sanon. »Isäsi oli mielettömän hauska, fiksu ja komea, ja minä rakastin häntä ihan tosissani! Eikä sinua olisi olemassa, jos en olisi rakastanut.»

»Ei kai sitten», Charlie sanoo. »Mutta hän osaa olla niin rasittava välillä.»

»Kyllä minä senkin näin», minä sanon ja isken silmää. »Kuulehan muru, se että on ärsyttävä ei vielä tarkoita, että olisi huono isä. Se tarkoittaa vain, että on isä. Isä joka sattuu rakastamaan sinua. Ja jos isäsi ei vie sinua katsomaan *Bohemian Rhapsodya*, minä vien. Sovitaanko näin?»

»Sovitaan.»

Ei minullakaan ole aavistusta, onko elokuva Charlien ikäiselle sopiva, mutta väsyttää liikaa, että jaksaisin alkaa kuulustella. Selkää särkee melkein yhtä paljon kuin jalkoja.

»Kiitos, äiti.»

Kumarrun antamaan Charlielle suukon pääläelle ja nuuhkaisen yhtään nolostelematta hänen kauniita, ruskeita hiuksiaan. Hän tuoksuu omenahoitoaineelta ja kärähtäneeltä paahtoleivältä, jonka hän laittoi itselleen iltapalaksi. Mutta vielä enemmän hän tuoksuu joltakin, mitä en pysty

sanoilla kuvailemaan. Se on tuoksu, jonka vain sydän osaa määrittellä.

Vetäydyn olohuoneeseen ja lösähdän sohvalle. Päätän suoda itselleni kokonaisen tunnin ennen kuin käyn nukku-
maan. Vain minä, televisio ja puoli lasillista viiniä, se mitä
pullossa on jäljellä. Ei se erityisen hyvää ole, mutta auttaa
saamaan unta.

Olohuone on lempipaikkani asunnossa, ja se johtuu etu-
päässä sähkötakasta, joka luo huoneeseen kauniin tunnelma-
valon. Seinät ovat kauttaaltaan valkoiset, siellä täällä riippuu
väriläiskinä tauluja, puulattiaa peittää iso tilkkumatto, ja
sohva on yönsininen. Minua ympäröivät kirjat ja valokuvat
ja kaikenlaiset hassut esineet, joita olen vuosien varrella
kerännyt, kaikki ne muistuttavat minua siitä missä ja kuka
olen ollut. Takanreunuksen kissakortti kertoo, että kerran olin
kahdeksantoista ja vietin lomaa Kreikassa. Iso hopeanvärinen
kynttilänjalka kertoo, että kerran olin kahdenkymmenen-
neljän ja ostoksilla tunisialaisessa basaarissa, ja sinikehyksinen
valokuva Charliesta vauvana kertoo, että kerran olin kahden-
kymmenenkuuden ja silloin me olimme vielä me.

En kovin usein ajattele, millaista elämä olisi ollut, jos minä
ja Stuart emme olisi eronneet – jos olisimme vain hammasta
purren pysytelleet yhdessä Charlien takia. Mutta juuri täl-
laisina päivinä, kun olen aivan rättiväsynyt, ajatus hiipii
kutsumatta mieleen, kuuluu kuin hiljaisena kuiskauksena
korvanjuuressa. Luojan kiitos se hiipii matkoihinsa yhtä no-
peasti kuin tulikin, koska – no, haista nyt itse, Stuart. Hän oli
sen verran fiksu, että osasi piilotella suhdettaan kolme vuotta,
mutta sitten äkkiä kuitenkin niin tyhmä, että jäi rysän päältä

kiinni. Stuart Jamieson antoi minun suunnitella koko elämäni ympärilleen. Elämän, jossa hän ei halunnut olla osallisena, muna hänellä vain ei ollut sen vertaa, että olisi kertonut sen minulle.

Se oli hänen virheensä. Minun virheeni oli se, että jäin hänen luokseen ja kuvittelin, että voisimme edelleen jatkaa yhdessä vielä siinäkin vaiheessa kun oli käynyt selväksi, että Stuart rakasti Juliaansa niin ettei koskaan voisi olla minuun muuta kuin tyytymätön. Tuntui kuin hän olisi ajatellut minun hankkiutuneen raskaaksi vain jotta saisin hänet ansaan ja voisin estää häntä elämästä haluamaansa elämää. Niin kuin siis mitä? Enhän minä ikinä suunnittele edes mitä syödään lounaaksi, miten minusta olisi laatimaan systemaattista suunnitelmaa siitä, miten toisen ihmisen onnellisuus parhaiten tuhotaan. Jos asuisimme vielä saman katon alla, Charlie joutuisi katselemaan kahta ihmistä, jotka eivät saisi itsestään irti ainuttakaan lämmintä tunnetta toisiaan kohtaan. Yrittäminen vain pahentaisi asiaa.

Nyt kymmenen vuotta kaiken sen jälkeen me pystymme käymään kohteliasta keskustelua, kun Charlie on kuulemassa, ja muutaman päivän kuukaudessa Charlie viettää isänsä luona. Kerran vuodessa Stuart ja Julia ottavat Charlien mukaansa lomamatkalle. Charlie tuntee vanhempansa kahtena erillisenä, elämäänsä tyytyväisenä ihmisenä, ja niin se saa ollakin. Stuart ei ole mikään huono isä, vaikkei erityisen hyvä mies olekaan.

Aina silloin tällöin mietin, millaista olisi, jos minulla olisi joku toinen, joku uusi ... ja yhdeksälläkymmenelläyhdeksällä prosentilla kerroista aivoni hylkäävät ajatuksen muutamassa

sekunnissa. Jaksaisinko minä muka ketään toista aikuista, näin kymmenen vuoden jälkeen? Jotakuta, joka valtaisi puolet sängystä, käyttäisi samaa vessaa ja huomaisi, kun en viikkokausiin jaksa ajella säärikarvoja? Epäilen. En halua jakaa kotiani kenenkään muun kuin Charlien kanssa, enkä odota hänenkään tekevän tilaa kenellekään muulle. Hän ei tarvitse ylimääräistä isää sen enempää kuin sellaista äitiä, joka raahaa kotiin jonkun äijän ihan vain siksi, että on kyllästynyt katselemaan telkkaria yksin.

Silti on olemassa myös se yksi prosentti minusta, joka vielä uskoo, että elämä saattaisi olla parempaa, jos olisi joku jonka kanssa nauraa. En naura ollenkaan niin paljon kuin nauroin ennen. Totuus on, etten oikeastaan tiedä olenko täysin onnellinen itsekseni vai olenko vain turtunut yksinoloon.

Ehkä Faith on oikeassa: ehkä minä olen luovuttanut? Jos olen, se on tapahtunut ihan vahingossa. Kun olin nuorempi, ajatus ritarista kiiltävässä haarniskassaan, unelmien prinsistä joka vielä ilmestyisi noutamaan minua, tuntui vielä ihan mahdolliselta, ja uuden ihmisen tapaaminen tuntui siltä kuin jossain sisälläni olisi palanut kirkas valo, joka vain odotti että pääsisi purskahtamaan vapauteen. Mutta jokaisen epäonnistuneen suhteen tai alkuunsa sammuneen kipinän myötä se valo vähitellen himmeni. Sen jälkeen kun on vuosikaudet tapaillut ja suudellut sammakoita, jossain vaiheessa sitä tajuaa, ettei prinssejä koskaan ilmesty. Tarjolla on vain sammakoita.

Avaan television ja kaadan viimeisen viinitilkan lasiin.

»SAI MINUT NAURAMAAN ÄÄNEEN!
TÄYDELLINEN KESÄKIRJA.»

- TROPICAL GIRL READS BOOKS

HUIKEA SKOTTILINNA, tumma komea muukalainen ja vakaa päätös elää sinkkuna onnellisesti elämänsä loppuun saakka – mikä voi mennä pieleen?

Nora Brown on onnellinen sinkkuna, mutta hänen ystävänsä eivät suostu sitä uskomaan. Kun he lähettävät hänet 40-vuotislahjaksi ylllelleselle Sydänkorjaamo-sinkkuleirille, Noran usko rakkausmeditaatioon ja kaksoisliekkeihin on hatara. Leirillä on onneksi toinenkin, jolla ei ole pienintäkään aikomusta antautua rakkaudelle: pörrötukkainen, huumorintajuinen Will. He tulevat toimeen loistavasti, mutta eihän siinä nyt sielunkumppanuudesta voi olla kyse – eihän?

JOANNA BOLOURI on skotlantilainen kirjailija, jonka romanttiset ja hilpeät romaanit ovat olleet menestyksiä myös Suomessa. *Paras aika vuodesta*, *Lahjoista parhain* ja *Matkaan jo käy* sijoittuvat jouluisiin tunnelmiin, mutta *Sydänkorjaamo* vie lukijansa matkalle Skotlannin ylämaiden syksyyn.

	 9 789510 498491
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-49849-1